

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
Кж I 340/05
25.04.2005. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија: Јанка Лазаревића, председника већа, Милене Инић-Дреџун, Горана Чавлине, Бате Цветковића и Николе Мићуновића, чланова већа и саветника Весне Веселиновић, записничара, у кривичном предмету оптуженог АА, због тринаест кривичних дела разбојништва из члана 168. став 1. КЗ РС, одлучујући о жалбама Окружног јавног тужиоца у Нишу, браниоца оптуженог адвоката АБ и оштећеног ББ, изјављеним против пресуде Окружног суда у Нишу К број 156/04 од 05. 11. 2004. године, у седници већа одржаној у смислу члана 375. ЗКП, дана 25. 04. 2005. године, донео је

П Р Е С У Д У

I УВАЖАВАЊЕМ жалбе Окружног јавног тужиоца у Нишу ПРЕИНАЧУЈЕ СЕ само у погледу одлуке о казни пресуда Окружног суда у Нишу К број 156/04 од 05. 11. 2004. године, тако што Врховни суд оптуженом АА за тринаест кривичних дела разбојништва из члана 168. став 1. КЗ РС, за која је оглашен кривим том пресудом задржава као правилно утврђене појединачне казне затвора у трајању од по 1 (једне) године за свако кривично дело, па га за наведена дела у стицају ОСУЂУЈЕ на јединствену казну затвора у трајању од 5 (пет) година у коју му се урачунава време проведено у притвору од 31. 05. 2004. до 05. 10. 2004. године, а ОДБИЈА СЕ као неоснована жалба браниоца оптуженог изјављена против исте пресуде, а првостепена пресуда у непреиначеном делу ПОТВРЂУЈЕ.

II ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена жалба оштећеног ББ изјављена против исте пресуде

О б р а з л о ж е њ е

Пресудом Окружног суда у Нишу К. број 156/04 од 05. 11. 2004. године, оптужени АА оглашен је кривим за тринаест кривичних дела разбојништва из члана 168. став 1. КЗ РС, за која су му у смислу члана 41. и 42. ОКЗ, утврђене појединачне казне затвора у трајању од по 1 године за свако кривично дело, па је за наведена дела у стицају на основу члана 48. ОКЗ, осуђен на јединствену казну затвора у трајању од 4 године и 6 месеци, у коју му се урачунава време проведено у притвору од 31. 05. 2004. до 05. 10. 2004. године.

Истом пресудом оптужени је обавезан на основу члана 193. и 196. ЗКП да суду на име трошкова кривичног поступка плати 42.510,00 динара и на име судског паушала 5.000,00 динара, а све у року од 15 дана по правноснажности пресуде.

Том пресудом оштећени ВВ, ГГ, ДД, ЋЋ, ЕЕ, ЖЖ, ЗЗ, ИИ, ЈЈ и КК, су ради остварења имовинско правног захтева упућени на парницу на основу члана 206. став 2. ЗКП.

Против ове пресуде жалбу су изјавили:

- Окружни јавни тужилац у Нишу због одлуке о кривичној санкцији са предлогом да Врховни суд преиначи првостепену пресуду, тако што ће оптуженом изрећи јединствену казну затвора у дужем временском трајању.

- Бранилац оптуженог, због одлуке о кривичној санкцији и одлуке о трошковима кривичног поступка, са предлогом да Врховни суд преиначи првостепену пресуду, тако што ће оптуженом изрећи јединствену казну затвора у краћем временском трајању, а на име награде браниоцу по службеној дужности досудити износ од 76.500,00 динара на име одбране пред првостепеним судом и износ од 18.750,00 динара на име састава жалбе, а оптуженог ослободити од дужности да у целини накнади трошкове кривичног поступка, као и да оптужени и његов бранилац буду обавештени о седници већа другостепеног суда.

- Оштећени ББ због имовинско правног захтева са предлогом да Врховни суд преиначи првостепену пресуду тако што ће одлучити о његовом имовинско правном захтеву.

Републички јавни тужилац је у свом поднеску Ктж. број 470/05 од 17. 03. 2005.године предложио је да Врховни суд Србије уважи жалбу Окружног јавног тужиоца у Нишу и преиначи побијану пресуду у погледу одлуке о казни и оптуженом изрекне казну затвора у дужем временском трајању, жалбу браниоца оптуженог одбије као неосновану, а жалбу оштећеног ББ одбаци као недозвољену.

Врховни суд је одржао седницу већа у смислу члана 375. ЗКП, у одсуству уредно обавештених Републичког јавног тужиоца и браниоца оптуженог, као и у одсуству оптуженог који није нађен на адреси из списка предмета, на којој је размотрио све списе предмета, заједно са побијаном пресудом, па је по оцени жалбених навода и мишљења Републичког јавног тужиоца нашао:

Побијана пресуда не садржи битне повреде одредаба кривичног поступка, нити повреду кривичног закона на које Врховни суд као другостепени увек пази по службеној дужности у смислу одредбе члана 380. став 1. тачка 1. и 2. ЗКП.

Испитујући првостепену пресуду у делу одлуке о казни, а поводом жалби Окружног јавног тужиоца и браниоца оптуженог, Врховни суд налази да се жалбом Окружног јавног тужиоца основано, а жалбом браниоца оптуженог неосновано побија првостепена пресуда због одлуке о казни.

Првостепени суд је правилно утврдио све околности из члана 41. ОКЗ, који су од значаја за одмеравање казне оптуженом, али је утврђеним олакшавајућим околностима а то су коректно држање оптуженог пред судом, кајање због извршених кривичних дела, чињеница да се ради о младој особи без сталног запослења, да је одрастао у непотпуној и дисхармоничној породици са елементима честог запуштања и недовољно адекватних емоционалних и других инвестицаја родитеља према њему, што је представљало неповољан елемент у структурисању његове личности, да је сва кривична дела за која је осуђен том пресудом извршио у краћем временском периоду, да ни према и једном оштећеном није применио силу, нити је било кога од њих повредио, а којима је дао карактер особито олакшавајућих околности, придао већи значај него што они објективно заслужују, док утврђеним отежавајућим околностима које се огледају у јачини угрожености заштићеног добра, бројности извршених кривичних дела и ранијој осуђиваности оптуженог због истоврсних кривичних дела, није дао адекватан значај, те му је изрекао неоправдано благу јединствену казну. Стога је Врховни суд уважио жалбу Окружног јавног тужиоца у Нишу а одбио жалбу браниоца оптуженог, и оптуженом задржао као правилно утврђене појединачне казне затвора у трајању од по 1 године за свако од тринаест кривичних дела разбојништва из члана 168. став 1. КЗ РС, за која је првостепеном пресудом оглашен кривим, а потом га за наведена дела у стицају осудио на јединствену казну затвора у трајању од 5 година у коју му се урачунава време проведено у притвору, налазећи да је она сразмерна тежини и друштвеној опасности извршених кривичних дела, као и кривичној одговорности оптуженог, те представља нужну и довољну меру за постизање сврхе кажњавања из члана 33. ОКЗ.

Испитујући првостепену пресуду у делу одлуке о трошковима кривичног поступка, а поводом жалбе браниоца оптуженог, Врховни суд налази да је првостепени суд правилном применом члана 193. и 196. ЗКП утврдио висину трошкова кривичног поступка и обавезао оптуженог да на име истих плати суду 38.250,00

динара на име награде браниоцу по службеној дужности, 3.500,00 динара на име трошкова вештачења, 760,00 динара на име трошкова довођења оптуженог на главни претрес, као и на име паушала износ од 5.000,00 динара. Стога је по оцени Врховног суда, неоснован жалбени навод браниоца оптуженог којим указује да је првостепени суд погрешно утврдио износ трошкова кривичног поступка када је оптуженог пресудом обавезао да плати 38.250,00 динара на име награде браниоца по службеној дужности, јер су исти обрачунати у складу са важећом Адвокатском тарифом у време предузимања одбране оптуженог, као што је неоснован и жалбени навод браниоца оптуженог да је првостепени суд требало да ослободи оптуженог од дужности да накнади у целини трошкове кривичног поступка имајући у виду да је оптужени млад и радно способан, те плаћањем ових трошкова не би било доведено у питање издржавање оптуженог.

Врховни суд налази да је жалба оштећеног ББ недозвољена имајући у виду да из њених навода произилази да се првостепена пресуда побија због имовинско правног захтева, па како у конкретном случају Државни тужилац није преузео гоњење од оштећеног као тужиоца, то у смислу члана 364. став 4. ЗКП, оштећени није овлашћен да пресуду побија по овом основу.

Стога је на основу члана члана 388. и члана 391. став 1. ЗКП, Врховни суд одлучио као у изреци пресуде, под I, а на основу члана 387. ЗКП као у изреци под II.

Записничар Председник већа-судија

Весна Веселиновић, с.р. Јанко Лазаревић, с.р.

За тачност отправка

МЂ